

LA MIRADA FIXA EN ELL

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

Passa la vida massa de pressa. Fins i tot els dies calcats del descans estiuenc passen massa de pressa. Alhora hi ha les vides paral·leles. No em refereixo a una possible doble vida, sinó que tots anem caminant junts potser a no sé on, potser a no sé quan, potser no sé amb qui. A vegades caminem tan distrets, que no som conscients de les conseqüències del nostre fer o del nostre no fer.

En la primera lectura el profeta Jeremies té la vida en mans d'altres. Els seus contraris es queixen al rei Sedequies, que respon tranquil·lament: «Està a les vostres mans». I el text afegeix: «El rei era incapaç de negar-los res». Fins i tot el rei posa la seva pròpia vida en mans dels altres, no té discerniment per a ser just. Baixen Jeremies amb cordes a la cisterna plena de fang, sense aigua.

Més endavant hi ha un gir total. Un home del palau reial, Abdemèlec, es queixa davant el rei que Jeremies pot morir de fam ara que no hi ha pa a la ciutat. I el rei demana que el treguin abans no mori. Estem parlant de finals del segle VII aC.

El salm responsorial, el 39, explica el clam de Jeremies en poema: «Tenia posada l'esperança en el Senyor, i ell, inclinant-se cap a mi ha escoltat el meu clam». Déu que s'inclina, que s'abaixa, per sentir el nostre clam. «M'ha tret fora del fang, del llot on em moria, ha posat els meus peus sobre la roca, i m'hi sento segur». Hem viscut aquesta situació alguna vegada? «Ha inspirat als meus llavis un càntic nou, un himne de lloança al nostre Déu; tots els qui ho han vist, se n'admiroren, i confien més en el Senyor». «Ara soc un pobre desvalgut, però el Senyor pensa en mi. Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu, Déu meu, no trigueu més». Sobren els comentaris quan hi ha bona poesia.

En la lectura segona, la carta als Hebreus, esmenta que estem envoltats d'un núvol molt gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe. Però la resposta és personal, malgrat l'ensenyament. Si mirem des de nosaltres, no ens veiem amb cor, però si ens mirem des d'Ell, si tenim la mirada fixa en Jesús, no solament podrem caminar àgilment sinó fins i tot córrer, perquè Ell ens ha obert el camí de la fe i el duu a terme. L'objectiu no és arribar a la meta, no és no cansar-nos, és córrer amb Ell.

Quan ens pensem que ja ho tenim tot decidit, des d'Ell, l'evangelí ens sorprèn: «He vingut a calar foc a la terra. [...] Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? [...]. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits».

Si volem fer un món millor, hem de fer coses diferents, hem de saber denunciar i actuar quan cal, conscients que podem promoure divisió o dubte o incertesa. L'evangelí acaba animant-nos a judicar nosaltres mateixos què hem de fer.